

Arienne Bolt

Aelin

met illustraties van Mark Janssen

Lemniscat Rotterdam

Van Arienne Bolt verscheen bij Lemniscaat

De laatste reis van de Ballerinus

Ivoren maan

Voor Mieke, mijn island girl
En voor iv, de luwte in mijn stormen

© 2025 Arienne Bolt

Omslag en binnenwerkillustraties: Mark Janssen

Boekverzorging: Marc Suvaal

Nederlandse rechten Lemniscaat b.v.,

Vijverlaan 48, 3062 HL Rotterdam, 2025

ISBN 978 90 477 1702 7 | NUR 283

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, geluidsband of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Druk- en bindwerk: Wilco, Amersfoort

Dit boek is gedrukt op milieuvriendelijk, chloorvrij gebleekt en verouderingsbestendig papier en geproduceerd in de Benelux, waardoor onnodig en milieuverontreinigend transport is vermeden.

Kijk voor meer informatie, activiteiten
voor thuis en in de klas en extra's op
www.lemniscaat.nl

*The things that make you different
are the things that make you you*

– Vrij naar Piglet

ZEEMENSEN

‘Schat,’ zegt Ludwig. ‘We hebben een verrassing voor je.’ Hij propt boodschappen in de voorraadkast, zijn rug naar me toe. Ik rol met mijn ogen, maar dat blijft dus onopgemerkt. Ik houd niet van verrassingen. Weten ze dat nou nog niet?

Olivier komt ook de keuken in. ‘Wil je niet weten wat voor cadeau, Ee?’ Hij gaat naast Ludwig staan. Ze kijken allebei naar mij.

Door stokstijf stil te blijven zwijgen wil ik ze dwingen om te zeggen wat het is. We staren elkaar aan, wat ik ook al niet erg prettig vind. Zij staren blij/verward/nerveus/?, ik afwachtend. Ik wacht tot ze uitleggen wat ze van me willen.

‘Kom nou, Ee,’ zegt Lud. ‘Je zult dol op haar zijn.’

Haar. Een vrouwelijk ding. Hoe weet hij dat ik dol op het ding zal zijn? Ik geef toe dat ze me nieuwsgierig maken. Ze steken hun handen naar me uit. Ik loop met ze mee naar buiten, mijn handen in de zakken van mijn overall.

Zolang als ik me kan herinneren woon ik al bij deze twee Mensen, en nog steeds weet ik niet precies wat er van mij verlangd wordt. Ik zie aan hun gezichten dat ze willen – of hopen – dat ik op een bepaalde manier reageer. Het is belangrijk. Dat kan ik wel zien, want ze doen raar. Ze lijken zenuwachtig maar kunnen net zo goed blij zijn. Of allebei tegelijk.

‘Kom je nog?’ Olivier gaat ons voor naar de garage.

Elke maand gaan Lud en Oli naar het vasteland, inkopen doen. Als ze terugkomen zit de Shuvver altijd vol lekkere dingen. Nooit doen ze zo geheimzinnig over de boodschappen. Jarig ben ik ook al niet. Het zou helpen als er een schermpje op hun buik zat waarop af te lezen is wat ze bedoelen. Of voelen. In woorden. En misschien ook wel in kleur. Ik ben er nog niet in geslaagd zo’n CommunicatieScherm te ontwerpen.

Als ik niks aan het knutselen ben, bestudeer ik de Mens. Daarvoor ben ik op Aarde, denk ik, al kan ik me niet herinneren dat ik een Opdracht heb meegekregen. Zoiets als: ‘Onderzoek deze Vreemde Soort, bekijk hoe (on)gevaarlijk ze zijn, ontcijfer hun gebruiksaanwijzing.’ Ik heb geen flauw idee waarvoor ik anders hier op Aarde zou kunnen zijn, dus ik doe mijn best. Lud en Oli zijn totaal ongevaarlijk, zo ver ben ik. Ludwig spreek je trouwens uit als ‘Loedwiek’ en Olivier als ‘Olivjee’. Ze zijn zorgzaam en gezellig, voor elkaar en voor mij. Verder ben ik nog niet erg opgeschoten met het begrijpen van de mij toegewezen Mensen.

Als je er maar twee tot je beschikking hebt, is het doorgronden van de Mens een behoorlijke uitdaging. Op het vasteland wonen er natuurlijk meer, maar daar kom ik nooit. Wij wonen op een eiland, dus praktisch ín de zee. Lud en Oli vinden dat heerlijk, zij zijn zeemensen. Terwijl ik een flinke hekel heb aan die zee. Dat is vast een extra test.

Mijn eigen volk zal wel meer kinderen zoals ik hebben uitgezonden in het Heelal. De grotere bedoeling hierachter krijg ik ongetwijfeld te horen als ze me weer komen ophalen. Ik was

gewoon nog te klein om me te herinneren dat ik te vondeling werd gelegd bij deze Mensen, dat moet wel. Te jong om mijn Opdracht te onthouden. En nog te onbewust om me mijn eigen planeet te herinneren, de wezens bij wie ik vandaan gekomen ben. Wezens zoals ik.

Dat is het moeilijkst.

ZEEGRAS

In de garage rust de Shuvver op zijn leeggelopen luchtkussen. De Shuvver is een oude hovercraft. Ik denk dat een vuurtorenwachter van vroeger, van voordat Olivier vuurtorenwachter werd, de vleugels erop heeft gezet. Daardoor lijkt hij een beetje op een shuttle en kun je hoger boven de golven hoveren, wat dus überhandig is als je in een ruwe zee op een eiland woont. (En als je niet van varen houdt, zoals ik. Vliegen is heel iets anders.) Vanbinnen lijkt hij op een auto. Shuttle x Hovercraft = Shuvver. Soms vind ik een nieuw woord. En ik bouw aan nieuwe dingen. Het bestuderen van de mens is niet het enige wat ik doe. Als ik de hele dag om Lud en Oli heen zou hangen om op hun vingers te kijken zou dat enorm opvallen. En het zou ook dodelijk saai zijn, want ik weet al precies wat ze elke dag doen.

Olivier drukt op het knopje naast de zijdeur van de Shuvver en de deur schuift open. Op de achterbank staat een mand. Die lijkt wel wat op een rieten picknickmand, met een deksel.

‘Dit is een mand van zeegras,’ zegt Olivier. ‘Vonden we wel toepasselijk.’

Zeegras. Dat woord moet ik opschrijven. ‘Gaan we picknicken?’ vraag ik, in de hoop dat ik opgewekt klink. Of: verrukt. Al weet ik niet precies wat dat betekent. Ik kwam het ergens te-

gen. Een overtreffende trap van blij. Dolblij. Alleen is het meestal koud, vaak mistig en altijd winderig op ons eiland. Niet echt een plek waarvan je denkt, laten we hier lekker gaan picknicken. Maar misschien vinden Ludwig en Olivier het tijd voor iets nieuws.

De mand beweegt. En *piept*. Yikes.

‘Maak maar open,’ zegt Ludwig.

Serieus? Maak hem zelf maar open.

Er zat een trilling in Luds stem. Misschien is hij zelf verrukt. Of bang?

Ik raak de mand met geen vinger aan. ‘Dan is het geen verrassing meer.’ Slap excuus, ik weet het.

‘We zullen haar mee naar binnen nemen.’ Olivier tilt de mand op, ik kan zien dat die wel wat weegt.

Zit er een beest in? Of... nog een vondeling? Mijn opvolger? Dat zou kunnen betekenen dat ik binnenkort naar huis ga. Is dit een boodschap van waar ik vandaan kom? Een klein stormpje steekt op in mijn hoofd. Nee. Een boodschap uit de ruimte in een zeegrasmand, dat lijkt me onwaarschijnlijk. En trouwens, mijn mensen weten wél wat er in die mand zit. Waarom vertellen ze het niet gewoon?

‘Ik haat verrassingen.’

‘Af en toe een beetje oefenen met wat je moeilijk vindt, Ee.’ Ludwig glimlacht naar me.

Die uitdrukking kan ik niet misverstaan. Ik spiegel zijn uitdrukking, ik heb een keer over apen gelezen. Spiegelen is geruststellend, apen doen het ook en mensen zijn apen. Net als Lud trek ik mijn mondhoeken op.

ZEEMAND

In de huiskamer zet Olivier de mand op de grond, hij en Ludwig doen een stap achteruit. De mand begint te janken.

Ik maak nog steeds geen aanstalten. Mijn mensen vertrekken hun gezicht, in een soort tegenovergestelde uitdrukking van lachen, maar huilen is het niet. Ludwig knielt bij de zee-
mand, maakt de sluiting los en het deksel open. Er zit een harig wezen in. Een en al grijs pluiz, twee oren die half in de pluizvacht verdwijnen, twee ronde oogjes en één zwarte neus.

Ik hoop niet dat dit een planeetgenoot van mij is. Dat ik er eigenlijk, onder mijn tijdelijke Mensenbuitenkant, net zo uitzie. Dit zal wel een hond zijn, maar het is een mormel. Wat moet ik hiermee?

Mormel richt haar oogjes op mij. Ze negeert de mensen totaal. Komt Mormel dan toch van mijn planeet? Ik moet zeggen dat Mormel makkelijker te lezen lijkt dan mensen. Ze wil duidelijk die mand uit. Ik ga op mijn knieën zitten. We kijken elkaar aan. Na een paar seconden merk ik dat Mormel een beetje zit te trillen. Ze is bang. Of ze heeft het koud. Wat het ook is, het is zielig.

‘Kom maar, Mormel,’ zeg ik, ‘eruit.’

Ze verstaat me. Onhandig klautert ze over de rand. Haar po-

ten zijn nogal groot en breed vergeleken met de rest van haar. Ze schuifelt naar me toe en kruipt tegen me aan. Ze ruikt naar... ik kan haar niet met een andere hond vergelijken want ik ken geen andere hond, maar waarschijnlijk ruikt ze naar hond.

‘En?’ vragen Lud en Oli in koor. Zoals altijd vind ik dit wonderlijk. Om tegelijkertijd precies hetzelfde te kunnen zeggen moeten mensen tegelijkertijd precies hetzelfde denken. Dat heb ik nou nooit met hen, en ook niet met andere mensen. Al ontmoet ik niet vaak een ander mens.

‘En wat?’ vraag ik.

‘Je noemt haar toch niet echt Mormel, hè?’ vraagt Olivier.

‘Wat vind je van haar?’ vraagt Ludwig op hetzelfde moment.

Gelukkig denken ze niet de hele tijd precies hetzelfde. Dat zou eng zijn.

‘Ik vind haar een mormel. Ze stinkt.’

‘Volgens haar stamboom moet ze een naam krijgen met een F,’ zegt Olivier.

Heeft zo’n mormel een stamboom? Ik weet wat een stamboom is. Ik had erover gelezen en toen wilde ik er ook een maken. Ik was nog een kleuter, geloof ik. Het werd een totale mislukking, dat weet ik ook nog. Voor een stamboom heb je familie nodig. Lud en Oli kunnen wel beweren dat ze mijn vader en opa zijn, maar daar heb ik geen enkel bewijs voor kunnen vinden. Na lang nadenken kon ik alleen maar concluderen dat ik een alien ben. Een belangrijk bewijsstuk daarvoor is mijn naam. Hussel de letters A E L I N een beetje door elkaar en je krijgt het woord... Precies. Een anagram. Linea, wat gewoon

‘lijn’ betekent, als in linea recta (= in een rechte lijn), is trouwens ook een mogelijkheid. En de naam Aline ook. Maar ik dwaal af.

‘Het is een wolfhond,’ zegt Ludwig. ‘Haar moeder heet Tamaska.’ Alsof dat helpt.

Een naam met een F. Mormel met een F = Frommel. Dat slaat nergens op. Wolf achterstevoren = Flow. Lijkt me een rare naam voor een hond. Ze is eerder een Fluf, maar die naam is niet erg origineel. Fluf = suf. Kan ik dit cadeau weigeren? Of stel ik Lud en Oli dan verschrikkelijk teleur?

‘Waarom een hond?’ vraag ik zacht.

Ze kijken me aan en voor één keer snap ik ze meteen. Hun gezichten vertrekken in zoveel verschillende uitdrukkingen dat ze duidelijk niet weten wat ze moeten zeggen. Een antwoord ga ik niet krijgen. Wilden ze zelf misschien graag een hond? Ik probeer niet te zuchten. Op een dag vind ik dat wel uit.

Olivier schraapt zijn keel. ‘Het is een puppy.’

‘Een baby,’ zegt Ludwig.

O nee. Baby’s hebben moeders nodig. Of vaders, alleen kijkt Mormel strak naar mij en nog steeds niet naar de mensen. Niet dat ik een moeder ben. Of heb.

En nu? Ik sta op. Als ik wegloop blijft Mormel misschien bij Lud en Oli. Dan zou ze twee vaders hebben, dat is toch ook goed? Beter dan één moeder. Ik doe een paar stappen achteruit, Mormel schuift met mijn voeten mee. Alsof ze aan mijn enkels kleeft. Ik onderdruk de neiging haar van mijn been te schudden. Daarvoor is ze te klein, en te bang. Al bibbert ze niet meer.

Ik zet nog een stap. Mormel schuift.

Stap.

Schuif.

Stap, schuif.

Ik kom niet van haar af. Ze kijkt naar me op. Fenra, hoor ik in de windvlagen in mijn hoofd. Al stormen mijn gedachten niet te hard. Uit mijn boek met mythologische verhalen ken ik de verschrikkelijke wolf Fenrir. Maar dit is een sullige meisjes-wolfhondenpuppy.

‘Fenra?’ vraag ik.

‘Een prachtige naam!’ roept Olivier. Verrukt, dat weet ik vrij zeker.